

Bruksela, dnia 12.9.2018 r.
COM(2018) 635 final

KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Większe możliwości legalnej migracji do Europy: niezbędny element zrównoważonej i kompleksowej polityki migracyjnej

*Wkład Komisji Europejskiej w spotkanie przywódców
w Salzburgu w dniach 19–20 września 2018 r.*

Chcę promować nową europejską politykę w dziedzinie legalnej migracji. Taka polityka mogłaby pomóc nam w rozwiązaniu problemu niedoboru konkretnych umiejętności i przyciągnięciu utalentowanych pracowników, dzięki czemu Unia mogłaby lepiej radzić sobie z wyzwaniem demograficznymi. Chcę, by Europa stała się co najmniej tak atrakcyjna, jak kraje preferowane przez migrantów jako miejsca docelowe, takie jak Australia, Kanada i Stany Zjednoczone. W tym kontekście zamierzam przede wszystkim dokonać przeglądu przepisów dotyczących Niebieskiej karty i zająć się kwestią niezadowolającego stanu ich wdrożenia.

Wierzę także, że musimy intensywniej zająć się kwestią nielegalnej migracji, zwłaszcza poprzez lepszą współpracę z państwami trzecimi, w tym w zakresie readmisji.

Wytyczne polityczne dla Komisji Europejskiej, Jean-Claude Juncker, kandydat na przewodniczącego Komisji Europejskiej, 22 października 2014 r.

1. WPROWADZENIE

Początek XXI wieku stał pod znakiem ogólnoświatowych migracji i mobilności. Zjawiska te utrzymają się także w dalszych dekadach. W tym kontekście UE jest zdecydowana podjąć wszelkie niezbędne kroki w celu wypracowania sprawiedliwej, zrównoważonej i opartej na wspólnych wartościach polityki migracyjnej UE, aby skutecznie i kompleksowo zarządzać zarówno legalnymi, jak i nieuregulowanymi przepływami migracyjnymi. W konkluzjach z czerwca 2018 r. Rada Europejska ponownie potwierdziła, że warunkiem wstępnym dobrze funkcjonującej unijnej polityki migracyjnej jest kompleksowe podejście, w ramach którego działania wewnętrzne i zewnętrzne prowadzone są w sposób skoordynowany, aby zapewnić skuteczną kontrolę granic zewnętrznych UE, stanowczą politykę w zakresie powrotów oraz dobrze zarządzaną politykę w zakresie legalnej migracji i azylu.

Wspólne działania ukierunkowane na nieuregulowane przepływy migracyjne umożliwiły znaczne postępy. Obecnie potrzebne jest takie samo zaangażowanie polityczne oraz intensyfikacja wysiłków, aby stworzyć legalne możliwości migracji do Europy. Kontrolowana legalna migracja – czy to z przyczyn humanitarnych, czy też uzasadniona potrzebami rynku pracy – jest i powinna pozostać niezbędnym elementem zrównoważonej i kompleksowej polityki migracyjnej, co podkreślono również w Europejskim programie w zakresie migracji¹. W tym celu należy stworzyć skuteczniejszą politykę legalnej migracji, która będzie uwzględniać potrzeby gospodarki europejskiej. Konieczne będzie też zacieśnienie współpracy z państwami trzecimi, m.in. w związku z obecną potrzebą zapewnienia bezpiecznych i kontrolowanych możliwości migracji w drodze przesiedleń. Aby legalne możliwości migracji przyniosły spodziewane rezultaty, wymagane też będzie wdrożenie skutecznych polityk integracji obywateli państw trzecich przebywających legalnie w UE.

Ponieważ kondycja unijnej gospodarki stale się poprawia, decydenci polityczni powinni traktować priorytetowo pełną aktywizację zawodową, szkolenie i podnoszenie kwalifikacji siły roboczej w UE. Działania te nie wystarczą jednak, aby UE mogła utrzymać swoją konkurencyjność w warunkach globalnej gospodarki. Musi ona też przyciągać wykwalifikowanych i utalentowanych migrantów z całego świata – przy pełnym poszanowaniu krajowych kompetencji państw członkowskich do decydowania, ilu migrantów zarobkowych może przybyć z państw trzecich na ich terytorium.

---

¹ Komunikat Komisji „Europejski program w zakresie migracji” z 13.5.2015 r., COM(2015) 240 final.

Musimy zatem zintensyfikować nasze prace nad legalnymi możliwościami migracji. Musimy wdrożyć niezbędne działania, takie jak reforma niebieskiej karty UE zaproponowana przez Komisję, dzięki którym UE byłaby w stanie przyciągać i zatrzymywać więcej obywateli państw trzecich posiadających wysokie kwalifikacje zawodowe. Taka ukierunkowana migracja stałaby się szansą dla gospodarki i społeczeństwa i przyniosła wiele korzyści. Legalne możliwości migracji powinny stać się stałym elementem w naszych relacjach partnerskich z państwami trzecimi. Nie możemy zaniedbać tego nieodzownego elementu kompleksowego podejścia.

2. LEGALNE MOŻLIWOŚCI MIGRACJI: KWESTIE O KLUCZOWYM ZNACZENIU DLA LEPSZEGO ZARZĄDZANIA PRZEPLYWAMI MIGRACYJNYMI

Od 2003 r. UE opracowała szeroki wachlarz instrumentów tworzących wspólne ramy zarządzania legalną migracją. Państwa członkowskie zachowują swoje kompetencje decyzyjne, jeżeli chodzi o liczbę migrantów zarobkowych przyjmowanych z państw trzecich. Ramy te oferują szereg możliwości obywatelom państw trzecich pragnącym skorzystać z legalnej ścieżki migracji do Europy, tzn. jako pracownicy (w tym wysoko wykwalifikowani), studenci lub naukowcy, a także poprzez łączenie rodzin. W ciągu ostatnich dwóch lat przeprowadzono ogólną ocenę adekwatności przepisów Unii dotyczących legalnej migracji. Komisja opublikuje jej wyniki na późniejszym etapie. Mając to na uwadze, niniejszy komunikat nie omawia wyczerpująco wszystkich legalnych możliwości migracji, tylko skupia się na przesiedleniach z przyczyn humanitarnych i na migracji pracowników.

2.1 Migracja pracowników a niebieska karta

Dobrze zarządzana migracja pracowników nie tylko stanowiłaby atrakcyjną alternatywę zniechęcającą do korzystania z nielegalnych dróg migracji, lecz także umożliwiłaby UE przyciąganie odpowiednio utalentowanych i wykwalifikowanych pracowników i dostosowywanie przyjmowania migrantów do potrzeb rynku pracy, przyczyniając się w ten sposób do ogólnego dobrobytu w UE.

Polityka dotycząca migracji pracowników oraz strategie integracji w Europie powinny być planowane i opracowywane przy zapewnieniu pełnej synergii z warunkami istniejącymi na rynku pracy, a także z politykami i instytucjami społecznymi. Rynek pracy ciągle się zmienia, dlatego konieczne jest opracowanie polityk, które reagowałyby na potrzeby rynku pracy i umożliwiały stosowanie wspólnego podejścia w ramach wszystkich usług administracji publicznej w UE.

Wdrożenie wniosku Komisji dotyczącego ustanowienia Europejskiego Urzędu ds. Pracy² pozwoli UE zacieśnić współpracę i koordynację między krajowymi organami ds. rynku pracy, co ułatwi zarządzanie bardziej zintegrowanym europejskim rynkiem pracy. Urząd będzie się najpierw zajmować szeregiem istniejących narzędzi i struktur związanych z mobilnością transgraniczną, takich jak portal EURES (Europejski Portal Mobilności Zawodowej), europejska koordynacja systemów zabezpieczenia społecznego i europejska karta ubezpieczenia zdrowotnego. Jego działania będą obejmować obywateli państw trzecich, którzy legalnie przebywają na terenie Unii, takich jak posiadacze niebieskiej karty UE, pracownicy przeniesieni wewnątrz przedsiębiorstw i rezydenci długoterminowi oraz ich rodziny. Urząd będzie również przygotowywał analizy rynku pracy, korzystając z wiedzy ekspertów na temat tendencji w zatrudnieniu i prognozowanego zapotrzebowania na umiejętności. Analizy te będą pomocne w identyfikowaniu sektorów i zawodów, w których występują niedobory na rynku pracy w całej Europie.

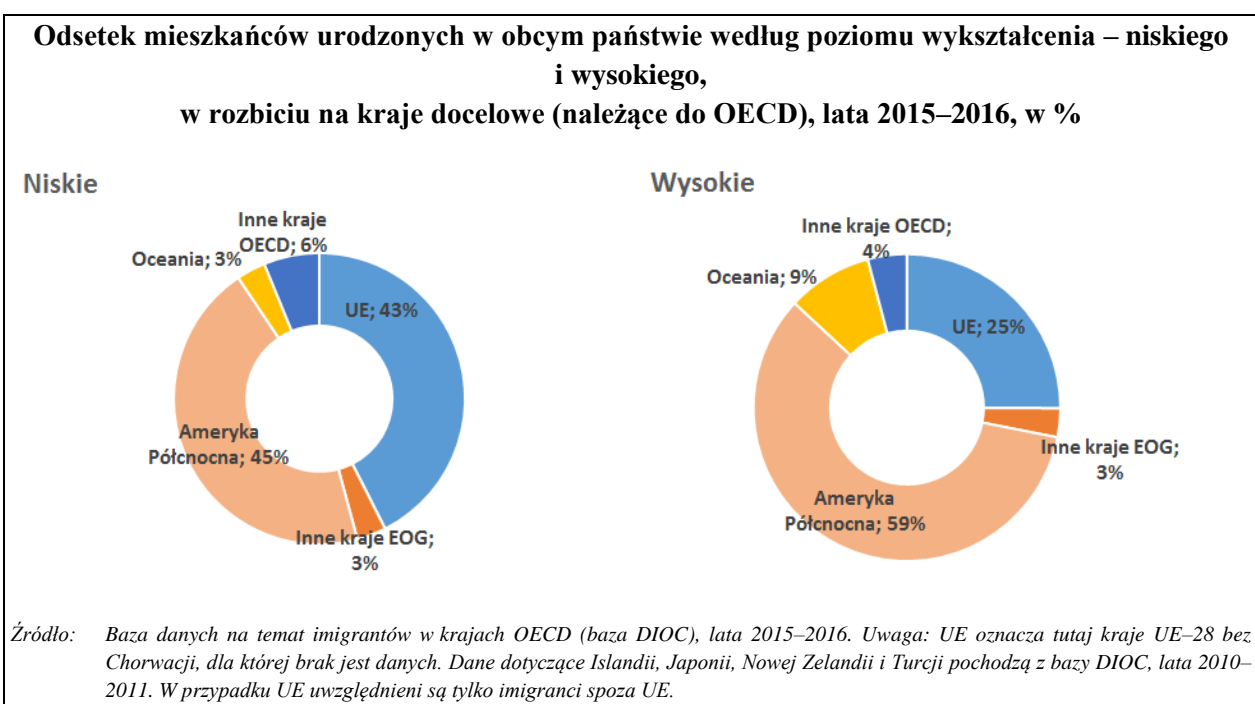
---

² COM (2018)131 final.

migracja pracowników może przyczynić się do zaspokojenia części obecnych i przyszłych potrzeb unijnego rynku pracy.

Podobne zmiany zachodzą także poza Europą. W obecnej sytuacji UE nie jest jednak idealnie przygotowana, aby przyciągać migrantów zarobkowych, których potrzebuje, i nie posiada odpowiednich instrumentów w tym celu. Jak dotąd UE okazywała się mniej konkurencyjna niż inne państwa OECD (będące najbardziej oczywistymi konkurentami UE ze względu na zbliżony profil gospodarczy) i przyciągała znacznie mniej wysoko wykwalifikowanych migrantów niż wynikałoby z jej pozycji na arenie międzynarodowej. Spośród wszystkich migrantów mieszkających w krajach OECD w latach 2015–2016 jedynie 25 % pracowników z wysokim poziomem wykształcenia wybrało UE jako miejsce docelowe. 75 % zdecydowało się wyjechać w inne miejsce niż UE (głównie do Stanów Zjednoczonych, Kanady, Australii), zob. wykres poniżej.

Przez ostatnich kilka lat w ramach systemów ukierunkowanych na wysoko wykwalifikowanych pracowników (niebieska karta lub systemy krajowe) przyjmowano jedynie około 50 tys. osób rocznie⁹, co odpowiada 5 % wszystkich dokumentów pobytowych związanych z pracą. W ujęciu względnym jest to o wiele mniej przyjęć niż w innych krajach OECD, takich jak Stany Zjednoczone, Kanada, Australia czy Nowa Zelandia. Obecnie liczba obywateli państw trzecich przyjętych w UE w ramach programów dla wysoko wykwalifikowanych pracowników stanowi około 0,01 % całkowitej liczby ludności UE, podczas gdy do Kanady przybywa co roku 150 tys. migrantów ekonomicznych, co stanowi około 0,4 % ogółu ludności tego kraju, a w przypadku Australii liczba 120 tys. corocznych migrantów zarobkowych odpowiada około 0,5 % ludności¹⁰

⁹ Liczba ta obejmuje około 10 tys. obywateli państw trzecich przyjętych w ramach systemów krajowych trzech państw UE, których nie obowiązuje dyrektywa w sprawie niebieskiej karty (Danii, Irlandii i Zjednoczonego Królestwa).

¹⁰ Źródło: Publikacja Europejskiego Ośrodka Strategii Politycznej (2018 r., w przygotowaniu) „Towards a new paradigm of legal labour migration”. W odniesieniu do Kanady: chodzi tutaj w przeważającej większości o pracowników zagranicznych przyjętych w ramach systemu punktowego skierowanego do wykwalifikowanych migrantów; w odniesieniu do Australii: migracja ta odbywa się głównie w ramach

(w tych dwóch państwach większość osób migrujących na długi okres z przyczyn ekonomicznych jest przyjmowana w ramach systemów „wyrażania zainteresowania”)¹¹. Pokazuje to, że polityki legalnej migracji w Europie nie są prowadzone w szczególnie strategiczny i proaktywny sposób, ani też nie uwzględniają w odpowiednim stopniu potrzeb rynku pracy.

Państwa członkowskie zachowują wprawdzie kompetencje decyzyjne co do liczby migrantów, jakie chcą przyjąć z państw trzecich, ale UE posiada jednolity rynek, a zatem powinna również działać jako jeden podmiot w relacjach z resztą świata, aby móc uzyskać korzyści skali i lepiej konkurować z innymi dużymi gospodarkami o wykwalifikowanych, a zwłaszcza wysoko wykwalifikowanych pracowników. Europa skorzysta na podjęciu dodatkowych działań na szczeblu unijnym służących sprawniejszemu dopasowywaniu kandydatów i ofert pracy, uznawaniu zagranicznych kwalifikacji oraz ułatwianiu mobilności pracowników w obrębie jednolitego rynku.

W UE wprowadzono szczególne przepisy mające na celu przyciągnięcie wysoko wykwalifikowanych migrantów. Widać jednak wyraźnie, że system niebieskiej karty UE z 2009 r. nie osiąga spodziewanych rezultatów jako ogólnounijny program służący przyciąganiu utalentowanych i wysoko wykwalifikowanych obywateli państw trzecich¹². Uzgodnione w 2009 r. warunki przyjmowania są zbyt restrykcyjne, dyrektywa nie wprowadza wystarczającej spójności i harmonizacji, a wewnątrzunijna mobilność posiadaczy niebieskiej karty UE jest bardzo ograniczona (co stanowi poważną wadę systemu). W praktyce jednolity system niebieskiej karty UE nie istnieje, ponieważ równoległe z niebieską kartą UE działają różne systemy krajowe ukierunkowane na wysoko wykwalifikowanych pracowników. Mamy więc do czynienia z fragmentarycznymi ramami, w ramach których obowiązuje wiele różnych przepisów i procedur.

Dlatego też już ponad dwa lata temu Komisja przedłożyła wniosek dotyczący reformy dyrektywy w sprawie niebieskiej karty¹³, aby poprawić przepisy w sprawie przyciągania wysoko wykwalifikowanej siły roboczej. Ogólnym celem wniosku jest zwiększenie atrakcyjności niebieskiej karty UE dzięki stworzeniu jednolitego systemu obejmującego całą UE, zakładającego bardziej elastyczne warunki przyjmowania, oraz usprawnieniu i ułatwieniu procedur przyjmowania. W szczególności wniosek ma zwiększyć mobilność wewnątrzunijną przez ułatwienie procedur w zakresie mobilności krótkoterminowej (krótkie podróże służbowe między państwami członkowskimi trwające do 90 dni) oraz długoterminowej. Wniosek pozwala obniżyć próg wynagrodzeń dzięki stworzeniu elastycznego przedziału, w ramach którego państwa członkowskie mogą dostosować ten próg do uwarunkowań swojego rynku pracy. Ponadto przewiduje poprawę warunków dla absolwentów z państw trzecich, którzy niedawno ukończyli studia, i pracowników będących obywatelami państw trzecich w obszarach, w których występuje niedobór siły roboczej. Ponadto wniosek wzmacnia zarówno prawa posiadaczy

---

systemu punktowego lub jest sponsorowania przez pracodawcę. Liczby te obejmują również towarzyszących członków rodzin.

¹¹ Wspomniane modele służące do zarządzania migracją pracowników zapewniają wstępną selekcję dzięki stworzeniu puli wstępnie zweryfikowanych kandydatów do migracji, co ułatwia odnalezienie odpowiednich osób, aby wypełnić wakaty. OECD przeanalizowała te programy, oceniając m.in., w jakim stopniu mogą być one przydatne (w całości lub części) w kontekście UE.

¹² Według szacunków z 2017 r. w 25 państwach członkowskich UE stosujących dyrektywę w sprawie niebieskiej karty wydano około 11 500 niebieskich kart (jako pierwszych dokumentów pobytowych, tzn. bez uwzględniania zmian statusu osób, które przebywały już wcześniej w UE), natomiast w ramach programów krajowych skierowanych do wysoko wykwalifikowanych pracowników wydano około 28 500 dokumentów pobytowych. Łączna liczba dokumentów pobytowych wydanych przez państwa członkowskie UE wysoko wykwalifikowanym pracownikom pozostaje ograniczona.

¹³ COM(2016) 378 final.

niebieskiej karty (co przyczyni się do szybszego dostępu do statusu rezydenta długoterminowego, natychmiastowego i bardziej elastycznego dostępu do rynku pracy), jak i członków ich rodzin (umożliwiając im natychmiastowe łączenie się z posiadaczem niebieskiej karty UE), co powinno zwiększyć atrakcyjność Europy jako miejsca przeznaczenia dla potrzebnych naszej gospodarce wysoko wykwalifikowanych pracowników. Ponadto w ramach nowego systemu niebieskiej karty wysoko wykwalifikowane osoby korzystające z ochrony międzynarodowej będą również mogły ubiegać się o niebieską kartę.

Obecnie jednak negocjacje między instytucjami w sprawie reformy niebieskiej karty utknęły w martwym punkcie. Parlament Europejski popiera cele i podejście określone we wniosku Komisji, lecz stanowisko państw członkowskich w Radzie jest podzielone i jak dotąd nie udało się dojść do porozumienia umożliwiającego wniesienie znaczącej wartości dodanej do obecnie obowiązujących, nie w pełni zadowalających ram prawnych.

Komisja zwraca się do Rady o szybkie ustalenie stanowiska sprzyjającego wniesieniu rzeczywistej wartości dodanej w porównaniu z obecną niebieską kartą zgodnie z celami określonymi we wniosku Komisji. Umożliwi to wznowienie negocjacji w celu osiągnięcia ambitnego porozumienia z Parlamentem Europejskim, aby zapewnić **przyjęcie wniosku Komisji dotyczącego reformy dyrektywy w sprawie niebieskiej karty przed wyborami do Parlamentu Europejskiego.**

2.2 Przesiedlenie

Przesiedlenie obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców stanowi ważne humanitarne rozwiązanie, jakie można zaoferować wysiedleńcom potrzebującym ochrony międzynarodowej, aby umożliwić im legalny i bezpieczny wjazd do Unii Europejskiej. Jest to integralna część szerszego celu, jakim jest zapewnienie, aby osobom w potrzebie oferowano ochronę za pomocą bezpiecznych i legalnych kanałów, dzięki czemu unikną nielegalnych i niebezpiecznych podróży. Te bezpieczne i legalne kanały podważają również model biznesowy sieci przemytniczych oraz przyczyniają się do ograniczenia nielegalnej migracji. Przesiedlenie stanowi również instrument solidarności międzynarodowej i dzielenia się odpowiedzialnością z państwami trzecimi, do których wysiedlono znaczną liczbę osób wymagających ochrony międzynarodowej.

Inicjatywy UE na rzecz przesiedlenia podjęte wraz z państwami członkowskimi w ciągu ostatnich kilku lat przyniosły pozytywne wyniki i przyczyniły się do wzmocnienia partnerstw Unii i solidarności z państwami trzecimi. Od 2015 r. unijne programy przesiedleń pomogły znaleźć schronienie w UE 38 tys. osób będącym w najtrudniejszej sytuacji. Ponadto, uruchamiając nowy system przesiedlania na szczeblu UE we wrześniu 2017 r., państwa członkowskie podjęły się największego w historii UE zobowiązania dotyczącego przesiedlenia. System przyniesie korzyści ponad 50 tys. osób i otrzyma finansowanie z budżetu UE w wysokości 500 mln EUR. Pierwsze osiem miesięcy wdrażania systemu przyniosło pozytywne wyniki – ponad 13,2 tys. osób zostało przesiedlonych z regionów priorytetowych. Ważne jest, aby kontynuować i w dalszym stopniu wzmacniać zobowiązania polityczne państw członkowskich oraz bezzwłocznie je realizować.

Jednocześnie należy stworzyć ustrukturyzowane unijne ramy dotyczące przesiedlenia. Dlatego też, w ramach ogólnej reformy wspólnego europejskiego systemu azylowego, w lipcu 2016 r. Komisja złożyła wniosek w sprawie rozporządzenia dotyczącego unijnych ram przesiedleń. Dzięki temu po raz pierwszy wdrożone zostałyby stałe ramy, w których bardziej systematycznie skupiano by europejskie starania na rzecz przesiedleń, oraz ułatwiono by realizację zobowiązań w zakresie przesiedleń, w oparciu o wspólne normy. Istotne jest, aby szybko zakończyć

negocjacje między Parlamentem Europejskim i Radą, tak aby można było wkrótce przyjąć ten instrument.

Działania w zakresie przesiedleń można udoskonalić dzięki opracowaniu innych legalnych możliwości migracji. W tym względzie w szczególności programy sponsorowania prywatnego mogłyby uzupełnić istniejące bezpieczne kanały przyjmowania do UE osób wymagających ochrony międzynarodowej oraz zapewnić lepszą integrację społeczną. Wyniki badania wykonalności takich programów¹⁴ potwierdzają, że mogą się one przyczynić do osiągnięcia celu, jakim jest promowanie bezpiecznych i legalnych kanałów przyjmowania przy aktywnym zaangażowaniu społeczeństwa obywatelskiego i społeczności lokalnych, a tym samym zwiększenia udziału społeczeństwa w zakresie ochrony międzynarodowej i integracji. Ponadto programy sponsorowania prywatnego mogą również ułatwić integrację osób objętych ochroną międzynarodową przez zapewnienie dodatkowych zasobów na szczeblu indywidualnym i szczeblu społeczności.

Komisja rozważy, jak najlepiej można wesprzeć państwa członkowskie dzięki ustanowieniu lub rozszerzeniu programów sponsorowania prywatnego. Można to osiągnąć na przykład dzięki promowaniu środków miękkich, takich jak programy szkoleniowe, budowanie zdolności, zestawy narzędzi i wytyczne operacyjne oraz działania w ramach wzajemnego uczenia się lub możliwości ukierunkowanego finansowania.

- Komisja wzywa państwa członkowskie do zintensyfikowania działań, aby zrealizować swoje zobowiązania dotyczące 50 tys. osób wymagających ochrony międzynarodowej w ramach **obecnego systemu przesiedleń UE**.
- W dyskusjach trójstronnych z Parlamentem Europejskim i Radą osiągnięto znaczące postępy, dlatego też należy je teraz zamknąć i **szybko przyjąć rozporządzenie dotyczące unijnych ram przesiedleń**.

2.3 Współpraca z państwami trzecimi

Legalne możliwości migracji są również ważnym elementem wzmocnienia współpracy UE z państwami trzecimi i powinny przyczyniać się do skoordynowanego, całościowego i ustrukturyzowanego podejścia do migracji dzięki zmaksymalizowaniu efektu synergii i zastosowaniu koniecznych zachęt i środków wywierania wpływu. Działając wspólnie, UE może zajmować bardziej zdecydowane stanowisko wobec państw trzecich we współpracy dotyczącej zarządzania migracjami. Zgodnie z podejściem opartym na ramach partnerstwa, opracowanym przez UE w ostatnich latach, legalna migracja powinna być w pełni zintegrowana z wymiarem zewnętrznym UE. Wzmocniona i dostosowana do potrzeb współpraca w zakresie legalnej migracji z państwami trzecimi będącymi państwami pochodzenia i tranzytu pomoże zmniejszyć nielegalną migrację dzięki przedstawieniu bezpiecznej i legalnej alternatywy dla osób pragnących wyemigrować. Przyczyni się również do zlikwidowania braków w niektórych sektorach rynku pracy w państwach członkowskich oraz będzie stanowić zachętę do ułatwienia współpracy w kwestiach takich jak zapobieganie nielegalnej migracji, readmisja i powroty migrantów o nieuregulowanym statusie. Zwiększenie legalnych możliwości migracji jest również istotnym uzupełnieniem *komunikatu Komisji: Sojusz Afryki i Europy na rzecz*

¹⁴ Zob. badanie Komisji Europejskiej „Study on the Feasibility and Added Value of Sponsorship Schemes as a Possible Pathway to Safe Channels for Admission to the EU, Including Resettlement” (2018) (badanie dotyczące wykonalności i wartości dodanej systemów sponsorowania jako możliwej drogi do bezpiecznych kanałów przyjmowania do UE, w tym przesiedlenia).

*zrównoważonych inwestycji i miejsc pracy: kolejny etap naszego partnerstwa sprzyjającego inwestycjom i tworzeniu miejsc pracy*¹⁵.

Mając to na uwadze, w ciągu kilku ostatnich lat UE aktywnie promowała elementy zewnętrznej polityki migracyjnej związane z legalną migracją, uzupełniając swoje szersze zaangażowanie w sprawy zewnętrzne i rozwój. Odnosi się to w szczególności – choć nie tylko – do państw afrykańskich: najpierw w kontekście wspólnego planu działania z Valletty¹⁶, a niedawno przez koordynowanie przez państwa członkowskie projektów pilotażowych z wybranymi państwami afrykańskimi, mających na celu promowanie programów legalnej migracji do celów podjęcia pracy lub stażu przy wsparciu finansowym UE. Procesowi temu towarzyszą jednak wyzwania, spowodowane głównie niechęcią państw członkowskich do pełnego wdrożenia ustalonej koncepcji i uruchomienia konkretnych projektów.

Powiązanie polityki migracji i mobilności oraz polityki handlowej ma również znaczenie, w szczególności w sektorze usług, w sytuacji gdy osoby fizyczne inwestują i świadczą usługi na terytorium drugiej strony. Ułatwienie ich mobilności jest kluczowe dla zawierania rozsądnych transakcji handlowych z państwami trzecimi – na zasadzie wzajemności – w dziedzinie usług, w której UE wykazuje coraz większą przewagę konkurencyjną.

Komisja będzie nadal wzmacniała synergię między tymi obszarami polityki, w szczególności w odniesieniu do usługodawców, dzięki ułatwianiu wydawania wiz krótko- i długoterminowych.

Komisja wzywa państwa członkowskie do **pełnego zaangażowania i współpracy** w zakresie opracowywania **projektów pilotażowych dotyczących legalnej migracji wspólnie z konkretnymi państwami afrykańskimi** oraz innymi państwami trzecimi w przyszłości, przy czym celem jest rozpoczęcie pierwszych projektów do końca bieżącego roku. Komisja będzie kontynuowała wspieranie państw członkowskich w tym przedsięwzięciu, dzięki finansowaniu i koordynacji w praktyce, co ma stanowić istotną zachętę do współpracy w zakresie ogólnego zarządzania migracjami, w tym powrotów i readmisji.

2.4 Integracja

Lepsze zarządzanie migracją można osiągnąć jedynie wtedy, gdy UE i jej państwa członkowskie również wzmocnią działania w celu integracji obywateli państw trzecich przebywających legalnie w UE i zaangażują wszystkie właściwe szczeble sektora instytucji rządowych i samorządowych oraz społeczeństwa obywatelskiego. W proponowanych wieloletnich ramach finansowych Komisja dąży do zwiększenia wsparcia finansowego dla środków służących integracji oraz ściślejszego zaangażowania zainteresowanych stron, w tym podmiotów gospodarczych i społecznych na wszystkich szczeblach.

Odpowiedzialność za integrację ponoszą głównie państwa członkowskie, jednak w planie działania na rzecz integracji z 2016 r. UE uwzględniła środki w celu wspierania państw członkowskich w dalszym opracowywaniu i wdrażaniu skutecznych działań we wszystkich istotnych obszarach polityki w celu zwiększenia integracji¹⁷. Wdrożenie Planu działania na rzecz integracji obywateli państw trzecich przyniosło już pozytywne wyniki na wielu płaszczyznach. Komisja uruchomiła na przykład konkretne inicjatywy szczególnie ukierunkowane na promowanie integracji na rynku pracy, angażując pracodawców, jak również partnerów gospodarczych i społecznych.

¹⁵ COM(2018) 643 final.

¹⁶ https://www.consilium.europa.eu/media/21839/action_plan_en.pdf

¹⁷ COM(2016) 377 final.

W szczególności w maju 2017 r. Komisja uruchomiła inicjatywę „Pracodawcy razem na rzecz integracji”, aby promować działania pracodawców mające na celu wspieranie integracji obywateli państw trzecich na rynku pracy¹⁸. Komisja ustanowiła również Europejskie Partnerstwo na rzecz Integracji z partnerami społecznymi i gospodarczymi na szczeblu europejskim, aby ściślej współpracować w celu promowania szybszej i skuteczniejszej integracji uchodźców na europejskim rynku pracy¹⁹. Ponadto zwiększono wsparcie organów lokalnych i regionalnych, w szczególności za pomocą partnerstwa w ramach programu dla miast na rzecz włączenia społecznego migrantów i uchodźców. W tym kontekście w kwietniu bieżącego roku z powodzeniem uruchomiono projekt pilotażowy dotyczący miejskiej akademii integracji, aby szkolić lokalnych specjalistów w zakresie zagadnień i strategii związanych z integracją na szczeblu lokalnym. Ponadto ostatnio udostępniono dodatkowe wsparcie finansowe, aby w dalszym ciągu wspierać konkretne działania państw członkowskich w tym obszarze. Komisja ustanowiła również narzędzie do tworzenia profilu umiejętności²⁰, aby wspierać państwa członkowskie we wczesnym tworzeniu profilu umiejętności i kwalifikacji obywateli spoza UE, co pomaga w określeniu potrzeb konkretnych osób w zakresie integracji na rynku pracy i ułatwieniu procesu dopasowywania osób poszukujących pracy i wolnych miejsc pracy.

Integracja pozostaje kluczowym elementem zapewniającym spójność społeczną i wyniki gospodarcze, dzięki promowaniu i poszanowaniu podstawowych wartości UE oraz zapobieganiu marnowaniu lub niewykorzystywaniu umiejętności i kompetencji. W tym względzie zlikwidowanie obecnej luki w zatrudnieniu między osobami z państw trzecich i obywatelami UE mogłoby przyczynić się do poprawy równowagi budżetowej w szeregu państw członkowskich²¹.

Komisja zwraca się do państw członkowskich o **dalsze inwestowanie w politykę integracji** skierowaną do wszystkich migrantów legalnie przebywających w UE z wykorzystaniem zwiększonego, lepiej ukierunkowanego i bardziej skoordynowanego **wsparcia finansowego UE** – jak zaproponowano w kolejnych wieloletnich ramach finansowych, które należy szybko przyjąć – jak również dzięki zaangażowaniu wszystkich istotnych zainteresowanych stron na wszystkich szczeblach, w tym podmiotów gospodarczych i społecznych.

3. DZIAŁANIA

Kompleksowe podejście do migracji jest kluczowe dla zastąpienia nielegalnych i niebezpiecznych dróg imigracji legalnymi, ustrukturyzowanymi i bezpiecznymi kanałami dla osób wymagających ochrony oraz atrakcyjnymi i skutecznymi kanałami dla osób, których potrzebujemy na naszych rynkach pracy. Aby stało się to rzeczywistością, UE musi działać szybko, skutecznie i wspólnie. Komisja zobowiązała się, że w pełni wywiąże się z przypisanych jej zadań w ramach wdrażania tego kompleksowego podejścia.

Komisja zwraca się w szczególności do Rady i państw członkowskich o zrealizowanie następujących trzech kluczowych elementów, aby zwiększyć legalne możliwości migracji w krótkim okresie:

- ustalenie stanowiska w celu stworzenia atrakcyjnego i skutecznego systemu niebieskiej karty UE;

¹⁸ https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/policies/legal-migration/european-dialogue-skills-and-migration/integration-pact_en

¹⁹ https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/e-library/documents/policies/legal-migration/integration/docs/20171220_european_partnership_for_integration_en.pdf

²⁰ <https://ec.europa.eu/migrantskills/#/>

²¹ OECD (2013) International Migration Outlook (Przegląd migracji międzynarodowej 2013).

- zrealizowanie zobowiązania dotyczącego 50 tys. osób wymagających ochrony i osiągnięcie porozumienia w sprawie unijnych ram przesiedleń;
- szybkie opracowanie i uruchomienie projektów pilotażowych dotyczących legalnej migracji wraz z państwami z Afryki i innymi państwami partnerskimi, które są zaangażowane w partnerskie podejście do zarządzania migracjami, w tym w odniesieniu do readmisji migrantów o nieuregulowanym statusie.

Ponadto Komisja wzywa Parlament Europejski i Radę do przyjęcia zreformowanej dyrektywy w sprawie niebieskiej karty oraz unijnych ram przesiedleń przed wyborami do Parlamentu Europejskiego w 2019 r.

W perspektywie długoterminowej należy również kontynuować działania w celu pełnego zmodernizowania i dostosowania unijnej polityki w zakresie legalnej migracji do obecnych i przyszłych potrzeb Unii Europejskiej. W tym celu Komisja uruchomi proces konsultacji na wysokim szczeblu ze wszystkimi zainteresowanymi stronami w oparciu o ustalenia dokonane w ramach oceny adekwatności.